

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage van 9 juni 2008 in zaak nrs. 07/36643 en 07/36646 in het
geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, het door [redacted] (hierna: de vreemdeling) gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen ongegrond verklaard en de aanvraag afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 juni 2008, verzonden op 13 juni 2008, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

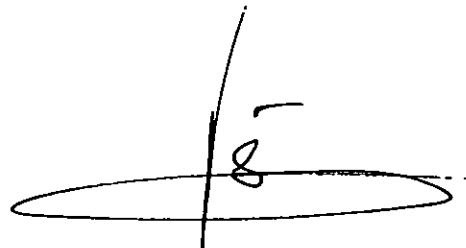
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 november 2008

418.

Verzonden: 12 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a small loop on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage

sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer

UITSpraak

ingevolge de artikelen 8:84 en 8:86 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr: : AWB 07.36646 BEPTDN, AWB 07.36643 BEPTDN,

Inzake : verzoeker, V-nummer , woonplaats
kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. M.J. Mons,
advocaat te Den Haag,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde,
mr. M.P. Schelfaut, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

Verzoeker, geboren op bezit de Turkse nationaliteit. Hij verblijft als vreemdeling in Nederland. Bij schrijven van 31 oktober 2003 heeft hij verzocht om hem wegens zijn schrijnende situatie een verblijfsvergunning te verlenen. Verzoeker heeft bij schrijven van 6 januari 2005 bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een beslissing op dit verzoek. Op 26 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij schrijven van 5 juli 2006 heeft verzoeker tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. Bij uitspraak van 22 december 2006 heeft de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening van 5 juli 2006 toegewezen (AWB 06/32851).

2. Bij schrijven van 2 mei 2007 heeft verweerder het besluit van 26 juni 2006 ingetrokken. Bij uitspraak van 14 juni 2007 heeft de rechtbank het beroep voor zover gericht tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar gegrond verklaard en verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen binnen zes weken, alsmede het beroep voor zover gericht tegen het ingetrokken besluit niet-ontvankelijk verklaard.

3. Op 3 september 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij schrijven van 21 september 2007 heeft verzoeker tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. Bij schrijven van 21 september 2007 heeft verzoeker de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorziening te treffen die er toe strekt de uitzetting achterwege te laten, totdat op het beroep is beslist.

4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden

5. De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 26 mei 2008. Verzoeker is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich daan vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 8:86 Awb kan de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien het verzoek wordt gedaan indien het oorspronkelijk bij de rechtbank is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

2. Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning wegens zijn schrijnende situatie. Daartoe heeft hij onder meer aangevoerd dat hij in november 1985 naar Nederland is gekomen en derhalve reeds 22 jaar hier te lande woonachtig is en al die tijd heeft gewerkt. Verzoeker stelt inmiddels volledig te zijn geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Sinds 1993 woont verzoeker in gezinsverband met zijn echtgenote, die eveneens lange tijd in Nederland verblijft. Zij hebben hier te lande een bestaan opgehouwd. Op 26 mei 2001 zijn twee kinderen geboren uit dit huwelijk, die beiden naar school gaan. Verzoeker stelt geen binding te hebben met Turkije aangezien hij inmiddels een sterkere band heeft met Nederland.

In de brief van 21 februari 2007 aan de Tweede Kamer, waarin in enigerlei mate een invulling wordt gegeven aan het te voeren beleid is het begrip "bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard" te vinden.

Zijn feitelijke verblijf van als geheel meer dan twintig jaar voldoet tenminste aan de basiseis van een verblijf van langer dan vijf jaar en is naar zijn mening een dergelijke bijkomende klemmende reden.

Zijn reëmatig verblijf gedurende met name deze procedure is eveneens zo'n bijkomende klemmende reden, waaraan overigens in voormelde brief van 21 februari 2007 de kwalificatie "minder zwaarwegend" wordt gegeven. Het geburen zijn van zijn twee minderjarige kinderen in Nederland is voorts een dergelijke bijkomende reden, waaraan in die brief de kwalificatie "zwaarwegend" is gegeven.

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze omstandigheden niet voldoende zwaarwegend zijn om hem de gevraagde verblijfsvergunning te verlenen.

Voorts stelt verzoeker dat het enige verschil met degenen, die wel een vergunning op grond van de pardonregeling (TBV 2007/11) krijgen, is gelegen in het feit dat hij nimmer asiel heeft aangevraagd alsmede dat dat geen relevant verschil is om hem een vergunning te weigeren.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat het samenstel van factoren dat door verzoeker is aangevoerd niet zodanig is dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning.

4. Ingevolge artikel 13 Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe meebrengen.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verhandeld zijnde met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij afwezigheid van krachtens a gemeene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld

over de beperkingen en voorschriften.

Bedoel de beperkingen zijn opgesomd in artikel 3.4, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Ingevolge artikel 3.4, derde lid, Vb 2000 kan verweerder een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 Vw, onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid, verlenen, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Wet noodzakelijk is.

Blijken de toelichting op deze bepaling en het gestelde in de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), hoofdstuk B1.2, zal van deze bevoegdheid terughoudend gebruik worden gemaakt.

Bij brief van 21 februari 2007 (Tweede Kamer, 2006-2007, 19637, 1131) heeft verweerder zijn beleid kenbaar gemaakt met betrekking tot 14-1 verzoeken als de onderhavige. In bedoelde brief zijn criteria opgenomen die relevant zijn bij het als schrijvend aanmerken van een verzoek. Hierbij is aangegeven dat omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving onvoldoende onderscheidend zijn en op zichzelf gezien niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Evenmin wordt aan langdurig verblijf zelfstandige betekenis toegekend. Steeds moet, naast een verblijfsduur van minimaal vijf jaren, sprake zijn van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard. In een bijlage bij bovengenoemde brief worden acht omstandigheden genoemd die klemmende redenen van humanitaire aard opleveren en wordt daaraan een wegingsfactor toegekend.

5. De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

5.1 Uit voormelde brief van 21 februari 2007 valt op te maken dat langdurig verblijf in Nederland onvoldoende onderscheidend is en op zichzelf niet leidt tot verblijfsaanvaarding. In het onderhavige geval geldt dat temeer, nu het langdurig verblijf hoofdzakelijk is veroorzaakt doordat verzoeker verschillende procedures heeft aangespannen, terwijl hij op 16 augustus 1994 uit Nederland is verwijderd en bij beschikking van 24 januari 1997 is aangezegd Nederland te verlaten. Verweerder heeft onder deze omstandigheden kunnen oordelen dat de keuze van verzoeker om zijn verblijf in Nederland voort te zetten en de consequenties daarvan, zoals het feit dat hij is geïntegreerd en zijn land van herkomst is ontwend alsmede het feit dat hij in Nederland heeft gewerkt, voor rekening en risico van verzoekers dienen te blijven. Zulks geldt eveneens voor de omstandigheid dat in 2001 twee kinderen van verzoeker in Nederland zijn geboren en dat zij naar school gaan. Gelet hierop heeft het feit, dat in de brief van 21 februari 2007 is aangegeven dat aan het hebben van een minderjarig kind, dat is geboren in Nederland, de wegingsfactor 'zwaarwegend' moet worden toegekend, voor verweerder geen aanleiding hoeven vormen om een schrijvend geval aan te nemen. De kinderen van verzoeker zijn immers geboren in een periode waarop hij geen reëel perspectief had op rechtmatig verblijf, ter vijfde echtgenote van verzoeker en zijn kinderen evenmin rechtmatig verblijf hadden.

Nu verder blijkens de brief van 21 februari 2007 aan een periode van rechtmatig verblijf slechts een wegingfactor 'minder zwaarwegend' wordt toegekend, heeft verweerder zich gezien het voorgaande naar het oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het samenstel van factoren dat is aangevoerd niet zodanig uitzonderlijk is en dat de omstandigheden van het geval van verzoeker niet zodanig scherpjend zijn dat hem een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.1, derde lid, van het Vb 2000 had moeten worden toegekend.

Voorzover verzoeker een beroep heeft willen doen op het gelijkheidsbeginsel, slaagt dat beroep niet, aangezien niet voldoende onderbouwd of anderszins aannemelijk is geworden dat in gevallen die gelijk zijn aan dat van verzoeker, wel een dergelijke vergunning is toegekend. De enkele stelling dat verzoeker dan wel zijn gemachtigde niet op de hoogte is van enige positieve beslissing op basis van voormelde brief van 21 februari 2007, maakt dat niet anders.

5.2 Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat op grond van WbV 2007:11 aan een specifiek aangeduide groep vreemdelingen, onder concrete voorwaarden een verblijfsvergunning wordt verleend. Er is geen grond voor het oordeel dat de werking van deze regeling zou moeten worden uitgebreid tot vreemdelingen zoals verzoeker die, omdat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend, niet tot de specifieke groep behoort. De hierop betrekking hebbende stelling van verzoeker faalt derhalve.

5.3 Voorzover verzoeker een beroep heeft gedaan op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), overweegt de voorzieningenrechter dat geen sprake is van een inmenging in het recht op eerbiediging van het recht op gezinsleven, aangezien de weigering verzoeker verblijf hier te lande toe te staan er niet toe strekt een verblijfstitel te ontnemen die hem het uitoefenen van het familie- en gezinsleven hier te lande in staat stelde. Indien geen sprake is van inmenging, dan rijst de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven niettemin voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit aan de vreemdeling verblijf hier te lande toe te staan. Verzoeker noch zijn echtgenote noch hun twee kinderen hebben rechtmatig verblijf in Nederland. Gesteld noch gehleken is dat in dit geval een objectieve belemmering bestaat om het familie- en gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Ook verder zijn geen omstandigheden aannemelijk geworden, waaruit voormelde positieve verplichting voor verweerder voortvloeit. Derhalve faalt het beroep op artikel 8 van het EVRM. Het beroep op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) slaagt evenmin. Daartoe overweegt de rechtbank dat volgens vaste jurisprudentie noch uit de tekst, noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat ingevolge de bepalingen van dit verdrag voor de Nederlandse staat verplichtingen bestaan die verder gaan dan de verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM voortvloeien. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 april 2007, JV 2007, 288.

5.4 De voorzieningenrechter ziet gezien het voorgaande geen aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Reg. Nrs. AWB 07/36646 BEPTDN, AWB 07/36643 BEPTDN

5

5.5 Nu voorts nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijk erwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van zaak, dient het beroep met toepassing van artikel 8:86 van de Awb, ongegrond te worden verklaard.

5.6 De voorzieningenrechter acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

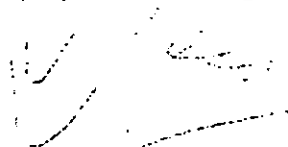
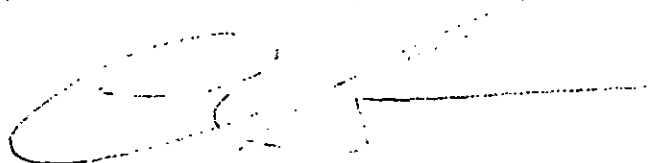
III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

RECHT DOENDE:

1. wijst het verzoek inzake AWB 07/36646 BEPTDN af;
2. verklaart het beroep inzake AWB 07/36643 BEPTDN ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.P. Pereira Horta en uitgesproken in het openbaar op 9 juni 2008, in tegenwoordigheid van mr. J.R. van Veen, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 HC Den Haag. (Voor nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

Advocaten en Procureurs

Mr L. Louwense
 Mr R.A. van der Velde
 Mr H.J. Veen
 Mevr. Mr P.C. Smit
 Mevr. Mr S. Sewnath
 Mr S.F.J. Smeets
 Mr. R.J.J. Flantua
 Mr. D.C. Vlieland
 Mr W Hendrickx
 Mr E. Osinga
 Mr R.P. van der Graaf
 Mr. I. Özkara
 Mr. M. Mos

Chef de Bureau:
 Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
 Mr B.P.J. van Riel LL.M.
 Mr J.A. Schadd

PER TELEFAX 070 – 365 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtsspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 JUN 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	V2
BEHANDELD DD:	PAR:

Utrecht, 27 juni 2008

Onze ref. : :0806099 LL/MW
 Uw ref. : Awb 07/36646 alsmede 07/36643 (kenmerk beroep/voorlopige
 voorzieningen eerste aanleg)
 Inzake : l./Hoger beroep

Hoogedelgestreng College,

Namens [redacted] geboren op [redacted] van Turkse nationaliteit, vreemdeling in de zin der vreemdelingenwet, hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr L. Louwense, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appellant in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage sector bestuursrecht gewezen onder registratienummer Awb 07/36646 en Awb 07/36643 d.d. 9 juni 2008, verzonden 13 juni 2008. Ik ben door appellant daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd een en ander omschreven in artikel 10 WV 2000.

Appellant is van oordeel, dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's-Gravenhage niet tot dit thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, vreemdelingenkamer d.d. 9 juni 2008 onder zaaknummer Awb 07/36643 alsmede 07/36646 waarvan bijgaand kopie wordt overgelegd.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grief.

GRIEF 1

Op pagina 3 onder 5.1 concludeert de voorzieningenrechter, tevens uitspraak doend in de beroepsprocedure met toepassing van artikel 8:86 Awb, kort gezegd, dat geen aanleiding bestaat betrokkene in aanmerking te brengen voor verblijf op basis van het samenstel van

factoren in welk kader betrokkene, appellant, heeft gesteld in aanmerking te komen voor verblijf wegens zijn schrijnende situatie. Ten onrechte.

Toelichting:

De onderhavige procedure en de uitspraak waarvan thans het appel heeft betrekking op een verzoek in aanmerking te worden gebracht voor verblijf in het kader van de schrijnende omstandigheden waarin betrokkene zich bevindt en welk verzoek is gedaan tegen de achtergrond van de uitlatingen van voormalig Minister Nawijn op 14 januari 2003. Het onderhavige hoger beroep heeft dan ook uitdrukkelijk, en uitsluitend, betrekking op de vraag of rechtens juist afwikkeling van de beoordeling heeft plaatsgevonden van het verzoek om als zogenoemd schrijnend geval in aanmerking te worden gebracht tegen de achtergrond van de wel genoemde 14-1 problematiek.

In haar uitspraak heeft de rechtbank in dat kader belang gehecht aan de brief van 21 februari 2007 (Tweede Kamer, 2006/2007, 19637,1131) waarvan voor de goede orde bijgaand kopie teneinde te komen tot een beoordeling van het verzoek om als schrijnend geval in aanmerking te worden gebracht.

In dit verband is appellant met name van oordeel dat niet of onvoldoende met de brief van 21 februari 2007 uitvoering is gegeven aan de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van uw Raad van State onder zaaknummer 200605794/1 d.d. 20 december 2006, waarvan voor de goede orde eveneens bijgaand kopie. In meer genoemde uitspraak is, voor zover hiervan belang, overwogen dat bij de uitvoering van zaken als de onderhavige en de heroverweging de Minister inzicht dient te geven in de weging van de omstandigheden van het geval die leidt tot afwijzing van het verzoek om toepassing van artikel 3.4. lid 3 van het vreemdelingenbesluit 2000 in het licht van de omstandigheden van meer of minder vergelijkbare gevallen. Zoals het in de uitspraak heeft dient en vergt het gelijkheidsbeginsel een consistente gedragslijn van het bestuur terwijl het bewaken van die gedragslijn bij uitstek hoort tot de verantwoordelijkheid van het bestuur in casu het Ministerie van Justitie c.q. de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Door, uitsluitend, te bezien of en zo ja, in hoeverre de brief van 21 februari 2007 als hiervoor vermeld bij de oordeelsvorming te betrekken of een juiste beoordeling in de zaak van thans appellant heeft plaatsgevonden miskend de rechtbank de voorgeschiedenis van de zogenoemde schrijnende gevallen, ingeleid 14-1 brieven.

In de IND werkinstructie nummer 2005/3 gedateerd 24 januari 2005 waarvan voor de goede orde bijgaand kopie is door thans geïntimeerde uitdrukkelijk bedoeld te komen tot afhandeling en beoordeling van zogenoemde 14-1 brieven. Daarbij is een kader aangegeven waarbinnen die afhandeling zal plaatsvinden en met name ook in bijlage 1 van bedoelde werkinstructie een aantal omstandigheden naar voren gebracht welke van belang kunnen zijn als aandachtspunten bij de afwikkeling van dergelijke 14-1, of schrijnendheids, - verzoeken. Blijkens deze werkinstructie, vergelijk pagina 2 tweede alinea betreft het hier zaken zoals op dit punt omschreven: "De zaken waarom het hier gaat, betreffen met name (ex) asielzoekers en vreemdelingen die een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier hebben gedaan voor gezinsvorming, (verruimde) gezinshereniging, verblijf als pleegkind of voor medische behandeling. De in de praktijk gebruikte aanduiding "schrijnende gevallen" zou er op kunnen

duiden dat gekeken moet worden naar zieligheid. Dat is zeker niet – uitsluitend – het geval: ook een zekere mate van inburgering, blijkend uit bijvoorbeeld (vrijwilligers) werk of in Nederland gevolgd of leiding of andere factoren gevoegd bij de overige omstandigheden kunnen een reden vormen om een zaak voor te leggen”.

In dit verband is appellant met name van oordeel dat de uitleg gegeven in de brief van 21 februari 2007, zoals ook bovenvermeld, een te beperkte uitleg geeft aan niet alleen de groep van gevallen die vallen onder de zogenoemde schrijnendheidsproblematiek maar evenmin recht doet aan de vraag of thans wel in het kader van een gelijke behandeling en beoordeling van aanvragen met betrekking tot 14-1 verzoeken, plaatsvindt.

Zoals ook in de, in ruime mate voorhanden zijnde rechtspraak, vermeld heeft werkinstructie 2005/3 onder meer uitleg gegeven aan het begrip discretionaire bevoegdheid en op welke wijze deze in het kader van artikel 3.4 lid 3 van het vreemdelingenbesluit 2000 daarop gebaseerde bevoegdheid moet worden ingevuld. Een en ander teneinde te komen tot een gelijke beoordeling van gelijke gevallen c.q. het voorkomen van willekeur. Als vergelijking wordt bijvoorbeeld ook gewezen op de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingsplaats te Arnhem onder registratienummer Awb 06/30550 d.d. 16 februari 2007 waarvan eveneens voor de goede orde bijgaand kopie. De problematiek welke hier dan ook van belang is, is met name de vraag of thans uitvoering wordt gegeven met de brief van 21 februari 2007 van thans geïntimeerde aan de behoefte om te komen tot het invullen van beleid in verband met gelijke gevallen op gelijkheid zullen worden beoordeeld. Probleem daarbij is uiteraard dat werkinstructie 2005/3 een, kennelijk ruimere, uitleg heeft gegeven aan de beoordeling van zogenoemde schrijnendheidsverzoeken. Ook voor de brief van 21 februari 2007, ook voor de uitspraak voormeld van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State zoals bijgevoegd van 21 december 2006, zijn vreemdelingen in het bezit gesteld van een vergunning in het kader van de discretionaire bevoegdheid in verband met hun verzoek om in aanmerking te worden gebracht voor verblijf naar aanleiding van een oorspronkelijk toegezonden 14-1 brief.

Met andere woorden de brief van 21 februari 2007 geeft weliswaar aan dat en hoe afwikkeling zal plaatsvinden van schrijnendheidsverzoeken maar in de daaraan voorafgaande periode zijn, grote, groepen reeds toegelaten in het kader van de schrijnendheidsproblematiek waarbij niet, of andere criteria hebben gegolden zodat met de brief van 21 februari 2007 nog immer niet wordt voldaan aan een beoordeling in het kader van gelijkheid waardoor, alsnog, sprake is van willekeur bij toekenning van vergunning het in het kader van discretionaire bevoegdheid. In dit verband wenst appellant te wijzen op het gegeven dat door de voormalig Minister en vervolgens Staatssecretaris bij herhaling publiekelijk kenbaar is gemaakt dat grote groepen uitgeprocedeerde in Nederland mogen blijven naar aanleiding van de beoordeling in het kader van schrijnendheid welke ten departement, thans geïntimeerde, heeft plaatsgevonden. Vergelijk in dit verband bijvoorbeeld het artikel in het dagblad Spits van 25 november 2005 waarbij voormalig bewindsvrouw Verdonk heeft aangegeven dat van de uitgeprocedeerde groep betrokkenen binnengekomen in Nederland onder de oude vreemdelingenwet bijna 45% (7.100 mensen) alsnog een verblijfsvergunning hebben

gekregen, van wie 650 wegens een schrijnende situatie. De beoordeling daarvan kan niet anders hebben plaatsgevonden, dan, onder meer, tegen de achtergrond van werkinstructie 2005/3. De rechtspraak met betrekking tot het zogenoemde gelijkheidsbeginsel was bezig zich te ontwikkelen en zeker uw Afdeling bestuursrechtspraak is eerst in december 2006 met bovenvermelde uitspraak gekomen. Een en ander kan niet anders tot de conclusie leiden dat naar aanleiding van 14-1 brieven grote groepen mensen zijn toegelaten. Een voorbeeld daarvan kan worden gevonden in de zaak van de familie [naam] bij thans geïntimeerde bekend onder dossiernummer 9910-04-8037 waarvan voor de goede orde bijgaand kopie. Inclusief de concept minuut behorende bij het besluit om aan dit gezin verblijf te verlenen.

In weerwil van de in brief van 21 februari 2007 weergegeven criteria gaat het hier om een gezin ingestroomd in Nederland op 22 september 1999 zonder dat op zichzelf genomen sprake was van bijzondere omstandigheden c.q. medische omstandigheden welke zijn neergelegd in de brief van 21 februari 2007 terwijl de beoordeling voor dit gezin positief is geweest, een en ander overigens tegen de achtergrond van hetgeen gesteld in werkinstructie 2005/3. Hier laat zich ook een concreet voorbeeld voelen van het toekennen van de vergunning in het kader van de schrijnendheidsproblematiek nog voordat voldoende duidelijk omliggende criteria kenbaar waren. Het gaat niet aan dat het bestuur in het kader van diezelfde schrijnendheidsbeoordeling in de zaak van appellant thans kennelijk nadere en/of scherpere criteria hanteert onder verwijzing naar de brief van 21 februari 2007 welk oordeel door de rechtbank in haar uitspraak, ten onrechte, is overgenomen. In dit verband kan ook gewezen worden op dezelfde situatie bij thans geïntimeerde bekend onder dossiernummer 9904-23-8186 waarvan de concept minuut hier eveneens bijgaand in het geval van de heer M. Preniqi die eveneens tezamen met echtgenote en twee kinderen naar aanleiding van een oorspronkelijk binnenkomst in Nederland in 1999 in het kader van 14-1 problematiek tot Nederland is toegelaten zonder op zichzelf genomen aspecten welke in het kader van de latere beoordeling mogelijk tot afwijzing zouden hebben geleid. Ook hier derhalve willekeur van niet een enkel geval maar zoals ook uit het bijgevoegde persbericht kan blijken een grote groep van gevallen welke voor verblijf in aanmerking zijn gebracht. In dit verband wenst ondergetekende op te merken indien en voor zover bij uw Afdeling daaraan behoefte bestaat meer zaken en/of complete dossiers aan uw Afdeling te kunnen toezenden waarin op gelijke voet verblijf is verleend in het kader van de schrijnendheidsproblematiek en gegrond op werkinstructie 2005/3 voordat nadere, striktere, eisen zijn gesteld.

Willekeur en het niet beoordelen of kunnen beoordelen van gelijke gevallen op deze wijze is hiermee in de visie van appellant een gegeven. In dit verband is opvallend bijvoorbeeld in de zaak Preniqi waarvan de minuut hierbij is overgelegd dat anders dan in de thans bestreden uitspraak onder 5.3. het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind wel betekenis toekomt buiten de contouren van artikel 8 EVRM. Een en ander wordt met name ook gemotiveerd met het een beroep op het advies van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken gedaan aan thans geïntimeerde in verband met haar advies over een eenmalige regeling met betrekking tot de groep van oude, uitgeprocedeerde, asielzoekende.

Mogelijk ten overvloede: wenst appellant er in dit kader op te wijzen dat in zijn geval het hebben gedaan van een uitdrukkelijk verzoek strekkende tot toelating als vluchteling voor de beoordeling van de vraag of hij als schrijnend geval in aanmerking kan worden gebracht niet een uitdrukkelijke voorwaarden was om een dergelijke vergunning te verkrijgen. Een en ander is uitdrukkelijk vermeld in werkinstructie 2005/3 in de hierboven aangehaalde passage terwijl ten behoeve van betrouwbare wel een 14-1 brief is gezonden waarmee de onderhavige procedure is ingeleid (brief 31 oktober 2003 aan thans geïntimeerde).

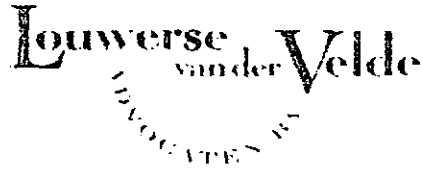
Mogelijk ten overvloede: wenst appellant op te merken dat in zoverre hetgeen gesteld op pagina 4 onder 5.2 van de thans bestreden uitspraak de conclusie op zichzelf genomen juist is dat appellant niet valt onder WBV 2007/11 nu hij immers niet een eerder en eerste verzoek strekkende tot toelating als vluchteling had gedaan voor 1 april 2001. Reden ook waarom appellant zijn grief niet op dit punt wenst te richten nu de regeling afwikkeling nalatenschap oude vreemdelingenwet voor wat betreft WBV 2007/11 niet voor reguliere procedures is, waarbij hier een uitdrukkelijk onderscheid is met betrekking tot de groep van zogenoemde schrijnende gevallen die een 14-1 brief hebben gezonden en die wel voor een beoordeling in aanmerking komen zoals ook blijkt ook uit werkinstructie 2005/3.

NASCHRIFT

Kort gezegd wenst appellant nog aan te vullen voor wat betreft de feiten welke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag of hij als schrijnend geval in aanmerking moet worden gebracht: appellant is sedert 1985 in Nederland woonachtig en heeft diverse verblijfsrechtelijke procedures doorlopen. Appellant woon in Nederland met zijn echtgenote terwijl binnen dit gezin op 25 mei 2002 twee kinderen zijn geboren die momenteel schoolgaand zijn. Zowel appelland als zijn echtgenote hebben, lang, in Nederland arbeid verricht. Er is gewerkt op de onder meer op de Bloemenveiling. Er is geen sprake van openbare orde aspecten. Voorts zijn er overige familieleden van appelland in Nederland woonachtig, met name twee broers.

Naast andere, appelland wenst niet limitatief te zijn, zijn dit korte en feitelijke uitgangspunten met betrekking tot zijn langdurig verblijf in Nederland.

Appellant is dan ook van oordeel dat de thans bijgevoegde uitspraak waarvan hoger beroep dient te worden vernietigd. Gelet op het vorenstaande wordt verzocht aan uw Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage sector bestuur gewezen onder Awb 07/36646 en Awb 07/36643 d.d. 3 juni 2008 te vernietigen en opnieuw rechtdoende te bepalen als uw Afdeling bestuursrecht spraak in goede Justitie vermenen te behoren.

Bepaaldelijk gevolmachtigde

Utrecht, 27 juni 2008

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
 * Biltstraat 110/112 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
 * Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
 * St. Dordengelden 41.36.72.794 *